

זמני כניסת ויציאת השבת
עפ"י לוח עתים לבניה

בני ברק	ירושלים	נתיבות	הדלקת נרות
19:25	19:10	19:17	19:17
20:28	20:25	20:26	20:26
21:11	21:08	20:59	20:59

צאת השבת
רבינו תם

השבת שלום צדיקות

קוה אל ה'

לדעת ולהרגיש, שהכל מה'

ספרה הרבנית ברזם, בת מרן ה"קהילות יעקב" זצ"ל, שפעם נשברה מכונת הכביסה בביתה ושבתה ממלאכה. קראה לטכנאי החברה, ולא בא. והבית מלא בילדים, והכבסים נערמים. החליטה לנסוע לתל אביב. בצאתה מן הבית, פגשה באביה. שאלה לאן מועדות פניה, ואמרה: "לתל אביב. מכונת הכביסה התקלקלה, ואני נוסעת להביא את הטכנאי".
העיר: "מדוע אינך אומרת: אם ירצה השם!"...
נסעה לתל אביב, והחליטה שאם היא כבר כאן, כדאי שתסדיר עניין נוסף. נסעה לשם והסדירה אותו עניין, וכשסיימה שבה על עקבותיה וחזרה לביתה. אך הגיעה, נזכרה לשם מה נסעה...
כשנאמרו הדברים לפני מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א, הסמיך להם את דברי המדרש: מעשה בעשיר שיחס עושרו לכוחו ועוצם ידו. יצא לשוק לקנות שוורים ופגש בו אליהו הנביא. נדמה לו כסוחר ושאלו: "לאן אתה הולך?"
אמר לו: "לקנות שוורים".
אמר: "אמור 'אם ירצה השם'!"
אמר לו: "הרי המעות בכיסי. אם ירצה ואם לאו, אקנה".
בדרכו נפל כיס המעות מאמתחתו ולא הרגיש. ראה אליהו והניחו במקום מוצנע בעיר. הגיע הסוחר לשוק, בחר שוורים ולא מצא מעותיו, שב לביתו בפחי נפש.
נטל עוד מעות ושב על עיקבותיו. נדמה לו אליהו הנביא כזקן. שאלו לאן פניו מועדות, וענהו: "לשוק, לקנות שוורים".
אמר לו: "אמור 'אם ירצה השם'!" ולא שעה לדבריו.
עבר בעיר ושכב לנוח, נטל אליהו כיס המעות מאמתחתו והניחו אצל הכיס הראשון. קם וראה שכיסו נעלם, ושב בפחי נפש לביתו.
הבין כי לא דבר ריק הוא, וכשהלך בשלישית ופגע באליהו הנביא שנדמה לו כעני והתעניין להיכן הוא הולך, ענהו: "לקנות בשוק שוורים, אם ירצה השם". ברכו בהצלחה. הגיע לשוק וקנה שוורים מובחרים. כשנהגם לביתו ברחו מפניו ליער ורדף אחריהם. עצרו ליד סלע, ומצא עליו שני כיסיו הקודמים.
חייבים אנו לנקוט בהזכרת שם שמים על כל דבר ופעולה. לדעת שדברים נעשים לפני ה', ייעשו אם ירצה ה' ובעזרת ה', ונעשו רק על ידו, כי הוא לבדו עשה ויעשה לכל המעשים. ואז, "האמנתי כי אדבר": הדיבורים האלו עצמם ישרישו אמונה, ויביאו את עבודת ה'! (מעייני השבוע)

פנינה לנשמה

יפה היא הצניעות

אמרו חז"ל, יפה היא הצניעות שנאמר והצנע לכת עם אלוקיך, כן דוד אמר כל כבודה בת מלך פנימה. וכל אישה שהיא מצנעת עצמה ראויה היא שתנשא לכהן ותעמיד כהנים גדולים.
וכל הנשים הצדיקות השתבחו בצניעות.
ובקונטרס "כחוט השני שפתותייך" כתוב, הצניעות היתה ציפור נפשה של הרבנית קרליץ. היתה צנועה במלבושיה וצנועה במעשיה ובהליכותיה. כמה כאבה את ניסיון הדור בצניעות וראו עליה היטב את הכאב הגדול כשמעיה על איזו פרצה בחומת הצניעות.
נשאלה הרבנית ע"י מחנכות בסמינרים: מהו הניסיון הגדול בדורנו? והשיבה, אני לא נמצאת בחוץ, אבל באות אלי אמהות ומחנכות ומספרות שישנן בנות שהתחילו ללבוש לא מספיק צנוע, וזה אסון! אסון! מי יודע אלו גזרות באות עלינו בגלל זה, הרי כשהגוף מקבל מכה או פצע אפשר להרגיע ולרפאות ע"י משחה מתאימה, ואם משחה מסויימת לא מועילה מנסים ע"י משחה אחרת או פתרון אחר. אבל כשהמכה היא מכה ופצע בנפש - זה נפש, קשה לרפא פצע בנפש, וצניעות היא הנפש. נשות ישראל ובנות ישראל צריכות צניעות בדיבור, צניעות בהנהגה, צניעות בלבוש, וכשיתחזקו בצניעות תבוא ישועה לעם ישראל.
(חוט השני – רבי ניסים קרליץ זצוק"ל)

פינת ההלכה

הצניעות, סימן ההיכר של בת ישראל, אינה מתבטאת רק בלבוש, אלא בהנהגה כולה. צניעות היא דרך חיים, נשזרת בכל הליכות החיים, וניכרת בכל פעולותיהם.
כבודה של בת ישראל, תלוי בהתנהגות שקטה, עדינה ומאופקת. הנהגה המבטאת חוסר התבלטות.
בהליכה ברחוב יש להיזהר שלא למשוך תשומת לב:
✿ אין ללכת ברחוב בצורה קולנית, בפסיעות גסות וכמובן אין לפרוץ בשחוק רם.
✿ יש להימנע מהליכה בקבוצות גדולות מדי, המושכות תשומת לב.
(משבצות זהב לבושה)

שבת שלום וטבורך!

סיפור לשבת

הצלת שתי נפשות בזכות שתי מיילים!

מעשה באברך תושב בני ברק, שנסע לשבות בבית הוריו שבחיפה. בבוקר השבת, בדרכו מבית הכנסת לבית הוריו, הבחין הלה ביהודי זקן, נטול כיפה, היושב בגפו על ספסל ברחובה של עיר. במשך מספר רגעים התלבט האברך האם לגשת לקשיש ולאחל לו 'שבת שלום'.

'הרי אני בלבוש חסידי מלא, שטריימל, קפטן וגרביים לבנות, והוא נראה כמי שאינו שומר מצוות', הרהר האברך בלבו, 'מי יודע אם כשאגש לומר לו 'שבת שלום', הדבר ימצא חן בעיניו. אך בכל זאת, הרי נצטוינו להקדים שלום לכל אדם, ואפילו לנכרי בשוק, על אחת כמה וכמה ליהודי' ...

האברך הגיע להחלטה מהירה, ניגש את החילוני הזקן וברכו בברכת 'שבת שלום' במאור פנים.

"שבת שלום ומבורך!" הגיב הזקן המופתע, ולאחר מספר רגעים הוסיף ואמר: "אם טרחת לאחל לי שבת שלום, כנראה אתה בן אדם עדין ומתחשב. אולי תוכל לעשות לי טובה, איני חש בטוב, אני גר ברחוב הסמוך, אודה לך אם תעלה לביתי ותזעיק את אשתי שתבוא הנה לטפל בי!"

האברך ברר את הכתובת המדויקת, ואץ כחץ מקשת אל ביתו של הזקן. הוא דפק בבהילות על הדלת, אולם אין קול ואין עונה, איש לא נגש אל הפתח!

האברך החרד לגורלו של הישיש המוטל על ספסל הרחוב באין אונים, החל להקיש בחוזקה, אך כל תגובה לא באה... תוך כדי כך, אחד השכנים, חילוני גם הוא, יצא מביתו והביט בפליאה במחזה הבלתי שכיח – אברך חרדי, בלבוש חסידי מלא, הולם במלוא העוצמה על דלת ביתו של קשיש חילוני...

השכן עצר מלכת, ושאל את האברך מה הוא מחפש במקום, ומדוע הוא חובט בדלת. בתגובה סיפר לו האברך, כי בעל הבית יושב על ספסל ברחוב הסמוך, כשאינו חש בטוב, ומצפה לעזרת רעייתו. השכן שמע את דברי האברך והחל לנקוש גם הוא בעוצמה על הדלת. כשראה כי איש לא ניגש לפתוח, שב השכן לביתו, הביא את מפתח דירת הזקן, שהיה מונח בדרך קבע בביתו, ופתח לרווחה את הדלת הנעולה.

השניים מיהרו להיכנס פנימה, ולתדהמתם הרבה, ראו את בעלת הבית שרועה על יד הדלת, מתעוותת בהתקף קוצר נשימה כבד. כרוח סערה רצו אל הטלפון והזעיקו את שרותי החרום, אשר טפלו הן בזקנה המעולפת, והן בבעלה המיוסר, שהמתין בחוסר ישע ברחוב הסמוך...

כך, בעקבות זאת שלא נמנע מלאחל 'שבת שלום' ליהודי בלתי מוכר, זכה האברך היקר להציל שתי נפשות מישראל, ולקדש שם שמים לעיני השכן החילוני, אשר התפעל עד מאוד להווכח כי אברך חסידי, שאין לו כל קשר לבעל הבית הקשיש, נשלח על ידו לעלות לביתו ולהזעיק עזרה.

והכל בזכותן של שתי מיילים – 'שבת שלום'! (כבודם של ישראל)

נצור לשונך

"לא יחל דברו, לא יעשה דיבורו חולין", ורבותינו למדו מכאן לשמירת הלשון מכל דיבור אסור. נספר סיפור שמענו ממקור ראשון.

כאבים עזים תקפו אישה בעיניה, והרופא מצא שהעורק הראשי התפוצץ. העין בסכנה, ובכירי הרופאים חששו לנתח מפתח הסיכון הגבוה. בקושי רב נעתר פרופסור אחד לנתח, וקבע תור לניתוח. פנתה האישה אל הרבנית קנייבסקי לקבל ברכתה, ויעצה לה: "תתחילי בלימוד שתי הלכות ליום בדיני שמירת הלשון, שזו סגולה נפלאה לכל דבר".

שמעה החולה, וקיבלה על עצמה. בהגיעה לניתוח, נפעם הרופא לגלות שהעורק נסתם מאליה, נס רפואי מדרגה ראשונה! ברוב השתאותו נסע עם החולה אל הרבנית, לשמוע מפיה על התרופה המופלאה.

נענתה הרבנית ואמרה: "ידוע לי אישית על מאות מקרי ישועות מופלאות בזכות הלימוד הקבוע בהילכות שמירת הלשון. אבל איני רואה בכך פלא, שהרי הצדיק ממנשטר זצ"ל הבטיח ישועות גלויות ללומדי הלכות שמירת הלשון, שתי הלכות ליום!" ... (מעין השבוע)

שביבי אור

בשלי הסער הגדול

כל אחד סבור שמישיח לא בא בגלל אלה או בגלל אחרים, רק לא בסיבתו הוא. כשיונה הנביא ברח מה' והאוניה חישבה להשבר, פנו אליו. כולם היו עובדי ע"ז, כל אחד התחנן לאלוהיו שיעצור את הסערה, אך ללא הועיל. פנו ליונה ואמרו לו: "מה לך נרדם, קום קרא אל אלוקיך", אנו רוצים לדעת בשל מי הסער הזה. אבל יונה אמר להם, אל תטרחו לחפש את האשם, זה אני! אני יודע שבשלי הסער הזה. וכך באמת היה. האוניה עמדה לטבוע בגללו, ולא בגלל העובדי ע"ז. כך צריך כל אדם לנהוג, לדעת כי בשלי הסער הגדול הזה, ולא לתלותו באחרים. (נתיבי אור)